

**Sygn. akt: II AKa 233/11**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2011 roku

**Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:**

<b>Przewodniczący</b>	<b>SSA Michał Marzec (spr.)</b>
<b>Sędziowie</b>	<b>SSA Waldemar Szmidt</b> <b>SSO del. Piotr Pośpiech</b>
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha**

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2011 roku sprawy

**wnioskodawcy A. P. s. J. i S.**

o odszkodowanie za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 lutego 2011 roku, sygn. akt XXI Ko 2/10

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy A. P. – adw. M. I. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 233/11

## UZASADNIENIE

**Sąd Okręgowy w Katowicach** wyrokiem z dnia 28 lutego 2011 roku na mocy art. 8 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oddalił wniosek A. P.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

**Apelację** od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Zarzucił obrazę prawa procesowego art. 1677 kpk poprzez nie zebranie pełnego materiału dowodowego, art. 7 kpk, art. 552 § 4 kpk, art. 554 § 1 kpk i art. 555 kpk w zw. z. art.

5 kpc, art. 23 kpc i art. 54 kpc poprzez uznanie, że nie ma on prawa ubiegać się o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie w dniu 24.05.1984 roku oraz błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że żądanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie w całości.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Apelacja okazała się oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż mimo przeprowadzenia w sprawie postępowania sądowego, i to zarówno karnego, jak i na wcześniejszych etapach cywilnego, w ramach których wielokrotnie zwracano się do wnioskodawcy o sprecyzowanie żądania i wskazanie stosowanej wobec niego represji przez organa Państwa, nie udało się jednoznacznie ustalić jego stanowiska, a treść apelacji wskazuje, że sam apelujący obrońca ma nadal problemy w tym zakresie. Z jednej strony obrońca stawia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie oddalenia wniosku A. P., jak ostatecznie przyjęto, złożonego w trybie art. 8 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku, a z drugiej zarzuca wadliwe nie uwzględnienie tego wniosku w zakresie związanym z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem wnioskodawcy w dniu 24.05.1984 roku.

Próby stawiania w apelacji zarzutów związanych z tym zatrzymaniem, o tyle nie dziwią, iż jak wynika z akt sprawy i prawidłowych ustaleń sądu I instancji było to jedyne czasowe ograniczenie wolności wnioskodawcy i jedyna represja zastosowana wobec niego przez organa ówczesnego Państwa Polskiego. Oczywiście zarzut ten jest zupełnie chybiony z powodów merytorycznych, ale wskazuje na swoistą bezradność apelacji.

Przechodząc do zarzutów apelacji należy stwierdzić, iż zupełnie chybione jest twierdzenie o obrazie art. 167 kpk. O tym czy w sprawie istnieje możliwość uzupełnienia materiału dowodowego nie decyduje wola wnioskodawcy, na co powołuje się apelacja, ale obiektywne możliwości jego uzyskania. Z pism IPN Oddział w K.z dnia 27.05.2010 roku, 7.09.2010 roku i 4.10.2010 roku /k-110, 115 i 117/ jednoznacznie wynika, że do sądu przesłano wszelką dokumentację dotyczącą wnioskodawcy, gdyż mimo przeprowadzonej kilkumiesięcznej kwerendy nie znaleziono innych dokumentów. Tak więc należy uznać, iż uzupełnienie materiału dowodowego o inne dokumenty mające pochodzić z IPN nie jest możliwe.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca został zatrzymany w dniu 24 maja 1984 roku w toku postępowania prowadzonego przez Służbę Bezpieczeństwa w związku z przebiciami opon i kradzieżami w bazie transportowej, w której pracował. Po zwolnieniu nie prowadzono przeciwko niemu dalszego postępowania, w szczególności nie przedstawiono żadnych zarzutów. Kwestią tą szczegółowo zajął się Sąd Okręgowy i w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawidłowo wskazał dlaczego wnioskodawca nie może skutecznie dochodzić odszkodowania i zadośćuczynienia z tego powodu. Wywody apelacji odnoszące się do zasad współżycia społecznego w tym zakresie są zupełnie nieprzekonywujące.

Zupełnie chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający polegać na przyjęciu, iż żądanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Z całą mocą należy podkreślić, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, jak i zachowania wnioskodawcy, który nie tylko nie potrafi uprawdopodobnić stawianych żądań, ale nawet jasno wskazać ich podstawy, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż wobec wnioskodawcy nie wydano nigdy decyzji o internowaniu, nie stwierdzono nigdy nieważności orzeczenia wydanego przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe, i nigdy nie zarzucano mu czynu, co do którego został u niewinniony

lub umorzono postępowanie, gdyż nigdy nie prowadzono przeciwko niemu jakiegokolwiek tego typu postępowania, nadto nie prowadził on działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, ani działalności opozycyjnej, będąc jedynie członkiem (...). Dlatego też nie było żadnych podstaw, niezależnie od tego w jakim kontekście wniosek A. P., oceniać do uwzględnienia jego żądania zasądzenia na jego rzecz jakiegokolwiek zadośćuczynienia bądź odszkodowania. Wskazany w apelacji zarzut obraży art. 322 kpc i art. 558 kpc nie ma żadnego związku z merytoryczną decyzją sądu I instancji.

Z tych powodów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, a kierując się treścią art. 13 cyt. ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku kosztami sądowymi postępowania odwoławczego należało obciążyć Skarb Państwa.